

Небојша Драгојевић
МАЛИНА

Уредник
Зоран Колунџија

Небојша Драгојевић

МАЛИНА

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

ЗАБЛУДА

Није тебе срце мени донело.
Око те је издвојило и отело.
Оно најпре лепоту препозна,
па души на олтар истину казује.
Она се, пре срца, препознаје.
Шта оно скривено и радно може
да види, чује... Луда га памет кињи
и трује. Али кад око и душа, грехе
желе да отру и сперу, срце
у својој лудости тад, нема меру.
Оно безгрешно на себе грехе
прими, и непослушно довека
у теби живи. Зато је срце у сваком
од нас, у бити чедно, увек топло,
никад ледно.

СТАКЛО

Обрисати се из сећања неће,
оно што је руком срце дотакло.
Ако издах из душе прошара тугу,
ко мраз напукло стакло, једно рађа
друго; туга срећу, љубав бол,
неправда правду, жена човека.

Увек туђина будеш, никад
само свој.

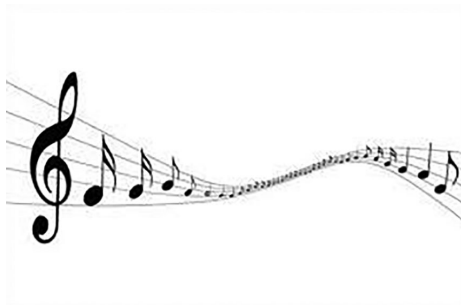
Твоје утиснуто жигом судбине
на длану, цртом се зове, а оно
подно срца, памти се као своје.

То, што те је само једном
божијом руком такло,
тај белег довека носиш,
као кад табаном голим газиш,
тек, напукло стакло.

ИДЕАЛИ

Ех, када би се у љубави
на врхунцу могло стати.
Неку тајну што немире ствара,
овај мали човек
не би мого знати.
Савест мирна, срце тихо
душа поји.
Позлатом се и шећером тад
лепота споји.
Под јастуком сви у белом,
анђели су медни твоји.
Али искром ока, кад се
права љубав пали,
не стаје се, не преже се,
увек неки ђаво рове, фали...
А кад се нађе, изгубе се сви
животни идеали.

СА ТОБОМ

Ја знам да моје руке нису
више тако топле, а загрљај
много јак. Ни године нису исте.
Ово је најтоплије и најјаче што
ти од срца и душе дам.
Са тобом ја се не губим, већ
као гранит стојим и трајем.
Знам да те у пола корака
сада пратим, и да у оку
сјаја јаког нема.
Али, то је најдуже што могу,
и најблиставије што ти
дарујем. Са тобом сам све дугове
несрећама одужио, а осмехом
се одбранио. Више, нисам тужан.
Знам да времена за патње
немам, зато све нељубави,
и сва невољења прихватам као
блиске. Роса не пада у подне,
ове године моје проткане су
јаловином и нису више тако плодне.
А једино са тобом – све зелене,
једре, свеже и родне.

ЗА ДВА БРОЈА

За тебе сам у мом срцу,
морао оставити место за
два броја веће. Као дете
ти си расла, ко у вази
тек убрано цвеће.

У богатству страха нема,
једним трептом све се купи,
опарано, избледело и велико,
ту се скупи. Сиромаштво иште
веће, ту се граде праве среће.
А љубав је сиромаштво, глад
је роди, жеђ је поји...

Само ту се веће добрим сматра,
ту се свако место броји.

За тебе сам у мом срцу
оставио места мало, као
неком богаташу, коме до
позлате и пар зрна није стало.

Кажем срцу – мирно буди,
знаш да никад ниси крало.

Места има, довољно је,
није ми се Богом дало.

Душа у сну мени шапће,
„све је теби ово мало“.

НОВА ГОДИНА

Видео сам те у мору конфета
и шарених балона, бисери цакле
испод кармина, био је децембар
и једна обична зима.

Сваки твој покрет стих је био, а
свака реч чаробна фрула, отада
мени пролећа касне, отупела су
су скоро сва моја чула.

Само ме сећања понекад врате,
у ту далеку зимску ноћ,
бројим балоне, искре са јелки,
осећам твоју чудесну моћ.

Било је време невиности и срама,
испод ока вешто се крило, смелост
су била оловна врата, у језивој тишини
храбро се снило.

Чујем да срећна си сада са њим,
што храбрији од нас је био,
да нежним рукама својим,
покорно њему, бисере своје,
стављаш у крило.

ДА ЛИ ЗНАШ

Да ли знаш да су све истине
у љубави, а све лажи у надама...
Прве блажено спавају, друге,
орошене страхом вену и копне.
Да ли знаш да правде постоје
због искре у оку и сузе, због
топлог додира и загрљаја...
Зло опстаје због нечињења истог.
Да ли знаш да су случајности
само привид, оне су заправо
Божије слуге, изасланици, крст
и звоник. Судбином се оне зову.
Да ли знаш колико тајни и пресуда
на овом свету погрешне на
стуб срама и ломачу гоне...
Знам да наслућујеш као и ја –
до истине мораћемо заједно.

ТАКВЕ КАО ТИ

Такве као ти без пардона
остављају, другом узму
све, а себе не дају.

Такве као ти су потребне
за песму и бол, за име
и годину неку, за очи које
сузе пеку.

Такве као ти све искрености
и наде бацају у дубоки
хладни вир, ништа код тебе
свето није, само охолост
таштина и театрални хир.

Такве као ти су сурова
једнина, никада множина,
никада ми. Такве остају,
туђа недодирљивост, опсесија
напрасно постају. Боли само
што се дуго памте, па у снове
често сврате.

п.с. Посвећена мом исписнику
што давних осамдесетих у Пули
служисмо народу. Беше некада
заљубљен...

ПОРТРЕТ ПЕСНИКА

Ја више немам ничег недореченог,
ни један слог, ни чудесна рима
не могу ме учинити срећнијим.
Срећа је моја мимо мојих речи.
Душа се сада погледом лечи.
Многе су ноћи јутра родила,
а многи сутони дане бојили,
у том опису обично се нека
мисао дави. И никада дореченост
коначна и последња није била,
увек је ту нека истина фалила.
Али сваку реч тешко је у слику
претворити, мало је речи што у
оку видике твори, што у људском
уму машту нагони. Тешко је муку и
срећу у исти мозаик склопити.
Ћутати и с дубоком сетом срцем
говорити. Милиони разних имена, а
само је једно утеха, у души весник.
Имена много, а само је једно – песник.
Дан за даном, година за годином,
реч, па слика, срећа, па туга.
Тражи ме последња песничка дуга.

ТАЈНА

Ја знам да неку тајну у себи
кријеш, и то ми тако паше и годи.
Јер све што се ван душе види,
не може љубав јаку да роди.
Са њом си тајно родила мене,
у плаветнилу једне срчане
вене. Уклесане су руке наше,
подно једне небеске стене.
Слатке ме сумње понекад
муче, па срце зацвили и тихо
гуче. Тајном ме вежеш,
тајном ме љубиш, тако се
велике љубави муче.

ИСТИНА

Одавно смо загребали наше
љуштуре, истине смо ту нашли
и ослободили. Несвесно смо
се зато и борили. Свашта се
испод људске коже нађе,
ту чами, рида и плива,
свакакав шљам и безнађе.

Прочишћени и причешћени том
истином, до срца смо наших
лако стигли. У око, у срце, у
корен душе, једним додиром
и погледом ми смо проникли.
Сада све мање боли, и пелин
се лако гута, ако се мед
искрено воли.

ЈАСНО ЈЕ СВЕ

Више се ноћима не питам
чија си, ни са колико грешних
мисли се сну предајеш.

Јасно је да колико од мене
узимаш, толико простој ми души
дајеш. Кажеш ми да се због
тог не кајеш.

Будеш ми сестра кад бринеш
за ме, пријатељ веран кад треба
раме. Ждребица силна кад крв
ми узври, теби сам једини и увек
први. За оно што желимо није
нам касно, сада је ваљда и
свима јасно.

Јутром сам чедан ко мало
дете, прве ми мисли ка теби
лете. Понекад се јави та слатка
туга, ал брзо нестане ко кишна
дуга. Године носим ко никад
пре, сада је барем баш јасно све.

О КАКО

О како грешних мисли имам,
док још вина и истине у крчаг
судбине сипам. Свака ме
језом чупа и голи, ко да ми
ране пече и соли.

Грешан са тобом, грешнији без
тебе, скидам и бацам савест
са себе. О како сваки тај грех
чувам и волим, на ломачи
страсти због тебе горим.

МАЛО О ЖИВОТУ

Више не мрзим понедељак,
ни једно годишње доба
омиљено ми није. Када ме за
здравље питају кажем „како
ми је, тако ми је”.

Празнике заборављам, зато се
грешником не могу звати.

Ни зла коб, ни срећа на крилима
карме, не жели више да ме прате.

Сећања подељена у одељцима
срца и душе укртела стоје.

Измешана и неуредна, не могу
да се сортирају и броје.

Мој читав живот у пар минута
може да стане. Ни добри
анђели исцелитељи, не извидаше
моје ране.

Да би се родио, неког мора
јако да заболи. На последње
поклоњење и божији суд,
одлазимо сами и голи.

МОЈЕ СИ СВЕ

Моја си свака песма,
питање и одговор, једина нада,
срџба и поговор.

Моја си свака ноћ, и уснули сат,
пресудна битка и изгубљени рат.
Моја си свака улица, понос и стид,
око си моје, од Бога вид.

Моја си свака тишина, уздах и бол,
последња кора хлеба, жица и мол.

Моја си свака песма, питање
и одговор, године самоће, срца
мог завет и разговор.

КУГЛА ИСТИНЕ

Више не знам колико сам
себе дао, прошавши кроз
пантљику времена, онима за које
се вредело здушно дати.
Не знам, јер кантар тог времена,
куглу истине не може да нађе,
па да је мени врати.
Поводљивост у заносу, савест разуму
није желела да наплати –
ситост, бахатост, глад,
обично касно спозна и схвати.
Све што из душе другоме узмеш,
кајањем не можеш да вратиш.
Не пружај руку, ако
бар делом, не узвратиш.
Као обланда, пуцањем почињем
да се делим, парчиће са највише
меда и фила, сновима увек теби
пожелим.

